

Arrest

nr. 104 559 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2009 dient verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 april 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk.

1.3. Op 16 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt aan verzoekster betekend op 28 maart 2013, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoekster dient op 29 april 2013 een schorsings-en annulatieberoep in bij de Raad tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen. Dit beroep is hangende bij de Raad.

1.5. Op 28 mei 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*), dat aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Publie A., Attaché ^{(1) (2)} wordt aan

de persoon die verklaart zich Q., N. (...) te noemen, geboren te (...) op 13.09.1990, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven ⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 28.03.2013.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 20.04.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 16.01.2013. Deze beslissing is op 28.03.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 28.03.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van **3 jaar** omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 28.03.2013.

Ze heeft dus niet voldaan aan haar terugkeerverplichting.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 5 juni 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

Het uiterst dringend karakter wordt echter betwist door de verwerende partij in haar nota. Zij wijst er in haar nota op dat de in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen overschreden werd, waardoor er naar haar oordeel niet voldaan werd aan de voorwaarde tot uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM *quod in casu*, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136).

Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 EVRM, kan de Raad er niet toe overgaan om de grief die verzoekster in het kader van artikel 3 EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat verzoekster zou nagelaten hebben diligenter te handelen door in plaats van de achtste dag nadat de bestreden beslissing betekend werd, de vijfde dag onderhavige vordering in te dienen, daar waar verzoekster nog niet gerepatriëerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op, aangezien een grief in het kader van het EVRM dient behandeld te worden, zelfs al is de betrokkene reeds verwijderd van het grondgebied (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat de in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vermelde termijn van vijf dagen die aangewend wordt bij het indienen van een vordering tot schorsing niet meer is dan een wettelijk vermoeden dat een verzoeker dan diligent gehandeld heeft en dat dit niet verhindert te oordelen dat ook het indienen van een verzoekschrift op de achtste dag nog blijf kan geven van een diligente houding.

Verwerende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar oordeel dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan:

“ **Schending artikel 3 EVRM**

- **Schending artikel 13 EVRM juncto artikel 3 EVRM**
- **Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met name schending van de formele motiveringsplicht juncto artt 74/13 VW, 74/17 § 2,1° VW, 74/17 § 2,1° Vreemdelingenwet juncto artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/c 364/01).”**

Verzoekster betoogt na het aanhalen van de motivering van de bestreden beslissing, na een theoretische uiteenzetting inzake de artikelen 3 en 13 EVRM en het onderzoek van de Raad van voormelde bepalingen, *in concreto* als volgt:

“9.1.5.1. voorgaanden: aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden conform artikel 9ter VW

Verzoekster werd in 2008 het slachtoffer van een ernstige brand/explosie in Marokko.

De brand heeft naast ernstige brandwonden eveneens ernstige longproblemen met zich meegebracht.

Verzoekster wordt, tot op heden, in België door een longspecialist behandeld. Op regelmatige basis dient verzoekster opgenomen te worden in het hospitaal alwaar zij intraveneuze medicatie toegediend krijgt.

In samenspraak met mevrouw Q. (...) werd besloten om in de toekomst over te gaan tot een long-resectie.

Gelet op haar slechter wordende gezondheidstoestand, diende verzoekster een aanvraag in tot medische regularisatie op 20/04/2009.

Op 16/01/2013 werd deze aanvraag geweigerd en ongegrond verklaard. De beslissing werd aan verzoekster betekend op 28/03/2013, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

9.1.5.2. lopende beroepsprocedure bij de RVV

Op 29/04/2013 diende verzoekster een beroep in bij de RVV tegen voormelde weigeringsbeslissing van 16/01/2013 (met bevel om het grondgebied te verlaten van 28/03/2013).

Verzoekster besliste in samenspraak met haar raadsman beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing n.a.v. haar regularisatieaanvraag.

Verzoekster besliste om niet vrijwillig terug te keren naar haar land van herkomst, doch wel de procedure voor de RVV af te wachten.

Verzoekster woonde op een voor verwerende partij gekend adres en heeft nooit enige stappen ondernomen om onder te duiken.

Thans lijkt verwerende partij in haar bijlage 13septies van 28/05/2013 bewust geen rekening te willen houden met de lopende vordering tot nietigverklaring en schorsing van de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten van 28/03/2013.

Dat over het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst door verzoekster tot op heden nog geen definitief oordeel werd geveld, wordt volledig over het hoofd gezien in de bijlage 13septies.

Het annulatieberoep dat verzoekster indiende is hoofdzakelijk gebaseerd op een schending van artikel 3 EVRM.

9.1.5.3. Taak van de RVV in casu

Aangezien tot op heden het aangevoerde middel van verzoekster, met name schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst, nog niet definitief werd afgewezen

door de RVV, dient in huidig schorsingsverzoek de RVV rekening te houden met een 'reële mogelijkheid' tot schending van artikel 3 EVRM.

De RW zal pas op latere datum zich ten gronde buigen over het bestaan van een reële schending van artikel 3 EVRM.

9.1.7 aangehaalde schending van formele motiveringsplicht - ernstig middel en verdedigbare grief

9.1.7.1

Verzoekster benadrukt dat de bestreden beslissing (bijlage 13septies) geen gewag maakt van de voornoemde medische situatie van verzoekster.

Verzoekster begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13septies geen melding wordt gemaakt van haar medische situatie. Artikel 3 EVRM houdt nochtans een absoluut recht in, is van openbare orde en impliceert dat de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij geen rekening houdt met de medische attesten die overduidelijk aanwezig zijn in het administratieve dossier (minstens n.a.v. de aanvraag conform art. 9 ter VW die verzoekster eerder indiende).

Verzoekster kan niet in schatten of rekening werd gehouden met haar **gezondheidssituatie** bij de beoordeling van haar dossier.

Alvorens verwerende partij verzoekster kan repatriëren dienen zij onderzoek verricht te hebben naar de mogelijke gevolgen van een repatriëring doch:

- Geenszins wordt aangetoond dat verzoekster haar behandeling kan verderzetten in Marokko.
- Geenszins wordt aangetoond dat de medicijnen zoals vermeld op de medische attesten (aanwezig in administratief dossier) al dan wel of niet te verkrijgen zijn in Marokko.
- Geenszins wordt gesproken over de verslechtering van de toestand van verzoekster en de mogelijke plannen voor een pneumectomie/ lobectomie.

= schending formele motiveringsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neer gelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, **nr.** 110.071; RvS 21 juni 2004, **nr.** 132.710).

9.1.7.2

Verzoekster begrijpt niet waarom haar gezondheidstoestand niet wordt besproken in de bestreden beslissing.

Verwerende partij laat duidelijk na een **belangenafweging** te maken.

Hoewel verwerende partij wel toepassing maakt van de Terugkeerrichtlijn bij het nemen van de bijlage 13septies, begrijpt verzoekster niet waarom verwerende partij in de bestreden beslissing geen toepassing wil maken van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (omgezet in artikel 74/13 VW).

Artikel 74/13 VW: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de **gezondheidstoestand** van dé betrokken onderdaan van een derde land.

Evenmin blij let uit de bestreden beslissing dat verwerende partij is nagegaan of toepassing gemaakt zou moeten/kunnen worden van artikel 74/17 § 2, 1° VW: De verwijdering kan **tijdelijk uitgesteld** worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met de **fysieke** of mentale **gesteldheid** van de onderdaan van een derde land; (omzetting artikel 9 Terugkeerrichtlijn)

9.1.7.3

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij geen rekening houdt met de, tot op heden nog steeds, **lopende procedure bij de RVV** waarbij de weigeringsbeslissing n.a.v. de aanvraag conform art. 9ter VW, alsook het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt aangevochten.

Verwerende partij baseert huidige bestreden beslissing (bijlage 13septies) op het feit dat verzoekster reeds in het verleden een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten doch dit zogenaamd weigert na te leven.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij niet vermeldt dat het voornoemde (niet-nageleefde) bevel werd aangevochten bij de bevoegde instanties, in welke procedure verwerende partij duidelijk ook betrokken is.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat indien het bevel om het grondgebied te verlaten van 28/03/2013 vernietigd wordt, de huidige bijlage 13septies de wettigheidstoets niet langer zal kunnen doorstaan!

De nadelige gevolgen die verzoekster ondervonden heeft naar aanleiding van de bijlage 13septies zouden op dat ogenblik quasi niet te overzien en quasi onmogelijk te herstellen zijn.

In de hypothese dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 28/03/2013 later wordt vernietigd, zouden de rechten van de verdediging van verzoekster zijn geschonden wanneer de bijlage 13septies van 28/05/2013 zonder meer reeds werd uitgevoerd. En dit in

die zin dat de bijlage 13septies als juridische grondslag artikel 74/14, §3, 4° VW aanvoert: wanneer de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Op dat ogenblik zou de bijlage 13septies haar juridische grondslag verliezen en niet langer rechtsgeldig zijn.

Een eventuele nietigverklaring brengt immers de situatie van verzoekster terug naar het punt waarop er nooit een weigeringsbeslissing of bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

9.1.7.4

In diezelfde zin begrijpt verzoekster niet waarom haar een inreisverbod van 3 jaar werd betekend.

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/11 § 1 VW en het feit dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Opnieuw begrijpt verzoekster niet waarom geen melding wordt gemaakt van het lopende annulatieberoep tegen datzelfde eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Opnieuw benadrukt verzoekster de hypothese waarbij het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 28/03/2013 later vernietigd zou kunnen worden, op welk ogenblik de rechtsgeldigheid van, het opgelegde inreisverbod niet langer zou bestaan.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij geen rekening wenst te houden met alle elementen uit het administratieve dossier. (DVZ is in de reeds lopende annulatieprocedure ook verwerende en dus betrokken partij)

In de procedure onder artikel 9ter VW (thans lopende voor de RW) legde verzoekster duidelijk attesten voor waaruit blijkt dat zij in het verleden een legaal verblijf had in Duitsland om basis van haar medische toestand.

Geenszins blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij de bevoegde autoriteiten in Duitsland heeft gecontacteerd om een eventuele terugkeer naar Duitsland te bewerkstelligen of om minstens informatie in te winnen.

Verzoekster begrijpt evenmin waarom haar de maximum duur van 3 jaar inreisverbod werd betekend. Artikel 74/11 §1 VW stipuleert duidelijk: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval "

Artikel 74/11 §1 VW spreekt van een maximumtermijn van 3 jaar.

Verwerende partij motiveert geenszins waarom verzoekster de maximumtermijn werd betekend, en waarom op haar situatie geen kortere termijn van toepassing zou kunnen zijn.

= schending formele motiveringsplicht functo Artikel 74/11 §1 VW 9"

4.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.3.5. Eerste punt van kritiek van verzoekster is dat zij de in punt 1.4. bedoelde procedure heeft ingeleid bij de Raad en dat verwerende partij daarvan geen gewag maakt in de bestreden beslissing en hiermee evenmin rekening houdt. Zij wijst erop dat haar in punt 1.4. bedoelde beroep hoofdzakelijk gebaseerd is op een schending van artikel 3 EVRM en dat de Raad zich daar nog niet over uitgesproken heeft. Door de afloop van deze procedure niet af te wachten acht verzoekster haar rechten van verdediging

geschonden zoals opgenomen in de door haar in het enig middel geciteerde internationale instrumenten.

4.3.6. De Raad wijst erop dat het verzoekende partij vrijstond de procedure aan te wenden die de Vreemdelingenwet voorziet wanneer om reden van hoogdringendheid een versnelde behandeling van een ingesteld schorsingsverzoek zich opdringt. Meer bepaald stond het verzoekster vrij om via artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregel de versnelde behandeling van het schorsingsverzoek bedoeld in punt 1.4. te eisen. Verzoekster heeft nagelaten een dergelijke procedure op te starten. Het niet behandelen van een grief 3 EVRM die in het in punt 1.4. bedoelde verzoekschrift ontwikkeld zou zijn, is dan ook volledig te wijten aan de houding van de verzoekende partij zelf. Dit kan noch de Raad noch de verwerende partij verweten worden.

4.3.7. Aangezien de in punt 1.4. bedoelde procedure op zich geen schorsende werking heeft, ziet de Raad net als verwerende partij niet in waarom de bestreden beslissing ernaar dient te verwijzen in de bestreden beslissing. Het feit dat een procedure werd ingespannen tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen houdt niet dat deze beslissingen onwettig worden of dat hiermee afbreuk gedaan wordt aan het privilège du préalable karakter ervan waarmee ze bekleed zijn. Verzoekster verbindt allerlei gevolgen aan een mogelijke vernietiging van de in punt 1.3. bedoelde beslissingen, doch dit zijn niet meer dan hypothetische bespiegelingen.

4.3.8. Tweede punt van kritiek van verzoekster is dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van haar medische situatie. Verzoekster begrijpt niet waarom de verwerende partij geen rekening houdt met de medische attesten die in het administratief dossier aanwezig zijn. Volgens verzoekster diende verwerende partij onderzoek te verrichten met betrekking tot de mogelijke gevolgen van een repatriëring op medisch vlak.

4.3.9. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing verwijst naar de in punt 1.3. bedoelde beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging die ze had ingediend op grond van artikel 9 *ter* van de Vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard. Blijkens het administratief dossier steunt deze beslissing op een verslag van de arts-adviseur van 14 januari 2013 waarin deze na de medische attesten van verzoekster bestudeerd te hebben, tot de volgende conclusie komt, *“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.). Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”* Gelet op het feit dat verzoeksters medische situatie beoordeeld werd waarbij een arts-adviseur werd ingeschakeld en de verwerende partij op basis hiervan verzoeksters aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen afwijst, ziet de Raad *prima facie* niet in op wat verzoeksters verwachting gebaseerd is dat verwerende partij opnieuw dient in te gaan op verzoeksters medische situatie, dienaangaande nog een belangenafweging dient te maken en rekening dient te houden met verzoeksters gezondheidstoestand in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3.10. Verzoekster verwijst op een algemene wijze naar medische attesten die in het administratief dossier zitten maar laat na aan te tonen welk overgemaakt medisch attest erop zou wijzen dat een repatriëring op zich nefast zou zijn voor haar gezondheidssituatie of minstens een uitstel vergt van de

repatriëring gelet op haar fysieke of mentale gesteldheid zoals bedoeld in artikel 74/17, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Evenmin voegt ze een medisch attest aan haar verzoekschrift toe waaruit dit zou blijken.

4.3.11. Het feit dat een beschikbare behandeling mogelijkwijs minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, is op zichzelf geen doorslaggevend element in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het gegeven dat de behandeling van een aandoening in het land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België of dat een beroep moet gedaan worden op een andere arts dan de gebruikelijke arts in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: “*La décision d’expulser un étranger atteint d’une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l’Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l’angle de l’article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l’expulsion sont impérieuses*” en “*l’article 3 ne fait pas obligation à l’Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.*” (§§ 42 en 43 van het arrest; vrije vertaling: “*Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.*” en “*art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.*”). Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat een verandering van arts of kliniek of een mogelijke kortstondige onderbreking van de behandeling tot aankomst in het land van herkomst, een dergelijke dringende humanitaire reden is, noch toont zij *in concreto* aan dat zij zich gelet op de elementen die haar zaak kenmerken, in een uitzonderlijk geval bevindt zoals bedoeld in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

4.3.12. Derde punt van kritiek van verzoekster is dat ze niet begrijpt waarom haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

4.3.13. Te dezen blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat ze zowel juridische als feitelijke overwegingen bevat inzake het inreisverbod en dat hiermee *prima facie* voldaan werd aan de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster vervolgens preciseert dat ze niet begrijpt waarom haar een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, verwijst naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en kort betoogt “*Verwerende partij motiveert geenszins waarom verzoekster de maximumtermijn werd betekend, en waarom op haar situatie geen kortere termijn van toepassing zou kunnen zijn*”, dient de Raad op te merken dat artikel 74/11, §1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet dat *in casu* blijkens de bestreden beslissing van toepassing is op verzoekster, toelaat om een inreisverbod van drie jaar te treffen en dat verzoekster nalaat te concretiseren welke specifieke

omstandigheden eigen aan haar geval grondslag gaf aan haar verwachting om een inreisverbod van mindere duur te krijgen en om derhalve een motivering te zien in de bestreden beslissing waarom een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar wordt opgelegd.

4.3.14. Waar verzoekster ten slotte nog aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij de bevoegde autoriteiten in Duitsland heeft gecontacteerd om een eventuele terugkeer van verzoekster naar Duitsland te bewerkstelligen of minstens informatie in te winnen, ziet de Raad *prima facie* niet in op wat deze verwachting gebaseerd is. Verzoekster geeft immers zelf aan in haar verzoekschrift dat zij met haar nicht familiale problemen kende en dat zij in Duitsland niet meer kon rekenen op onderdak of financiële bijstand. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster over een verblijfstatus zou kunnen beschikken in Duitsland en verzoekster toont het evenmin aan. Dienvolgens diende de verwerende partij daaromtrent niet te motiveren in de bestreden beslissing.

Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Dit volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr, K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. EKKA